

Hudobca sta klicala

(Konec)

3.

Zunaj je bila tema kot v rogu. Ponočnjaka sta se tiho plazila, da ju ne bi kdo slišal.

Čez pol ure sta že bila v Hudičevem kotu. To je bil osamljen kraj na robu gozda.

Ko sta prinešeno odložila, je zabičal Kavran kmetu:

»Od sebe ne smete dati nobenega glasu, naj se zgodi kar koli!«

Barbariču so se tresla kolena od strahu. Zdelo se mu je, da prihajajo iz gozda nena- vadni glasovi.

»Če se boste oglasili,« ga je še bolj stra- šil pomočnik, »vam bo hudobec zavil vrat.«

Sedaj je Kavran z nožem potegnil krog in veled kmetu, naj stopi noter. Temu so se na- ježili lasje.

Fant je začel z delom. Kokoš je privezal k drevesu. Zakuril je, na ogenj postavil trinož- nik, nanj pa ponev. V njo je vlijl skrivnostno mešanico. Ta je čez čas povzročala tak smrad, da sta se moža začela dušiti. Kmet bi moral kihnuti, a fant ga je tako grozno pogledal, da si ni upal.

Od daleč je bilo polnoči. Fant se je zavil v rjuho in je začel izgovarjati zarotilne be- sede.

Nestrpno pričakovanje... A nič se ni zgo- dil. Samo veter je bolj močno zapihal in ugas- nil blagoslovljeno svečo.

Kavran je drugič začel rotiti. A spet nič. V bližini je zavreščala sova in ta glas je stra- hotno odmeval po gozdu.

Kmet je bil trd od groze. S čela mu je ka- pal mrzel znoj.

Fant se je sedaj na videz razjezil. Pograbil je meč, z njim vsekaj na vse štiri strani in na ves glas zavpil:

»Uriel ozi, Graziel, Samiel... Urseon, Ohel, Zamiel, Nosel... Agra, Jod, Semele... Pridi, pridi! Rotim te, da prideš pred moj krog!«

Besede so se odbijale v bližnjem gozdu in posmešnovalno prihajale nazaj.

Tedaj pa groza in strah! V daljavi kakih dvajset korakov se je pojavila črna postava. Eno roko je grozeč iztegovala proti njima, drugo pa je imela skrito pod plaščem...

Kmet je vkljub fantovi grožnji zakričal od strahu in skočil iz kroga.

Tudi fant je preplašeno strmel v črno po- stavo, ki se je bližala. Kaj je to?... Duh?... Hudobec, ki ga je klicala?...

Za Kavrana je bilo vse to samo komedija, s pomočjo katere se je hotel dokopati do kme- tovih tisočakov. Ključ je že dobil. Sedaj se je hotel lotiti kmeta, ga zvezati in prepustiti njegovi usodi. Sam pa je hotel teči na Bar- barbaričev dom in izprazniti tam blagajno. V za- rotovanje ni verjel in se je vedno posmehoval kmetovemu strahu. Toda kaj je sedaj to?...

Ali se je res prikazal sam peklenšček?... V ude mu je lezel strah. Drhteč je blebetal:

»Mašila — Iava — Hilamas... — Poberi se!...«

Pošast pa se ni pobrala. Vse bliže je pri- hajala...

»Mašila — Iava...« je fant še enkrat za- vpil. Dalje ni mogel. Postava je že stala pri njem in potegnila izza plašča debelo palico.

To je bilo preveč za fanta. Meč in rjuho je vrgel proč in pustil vse — ter zbežal. Po- stava je tekla za njim in mu na hrbet nala- gala take udarce, da se mu je hrbtenica kar krivila.

»Uriel, Graciel... nehaj... Samiel, Ra- hiel... prosim te, pusti me... Nikoli ne bom več tega delal!...«

Zaman — pošast ni poznala usmiljenja.

Medtem sta prispela do steze. Tu je fant ušel svojemu preganjalcu. Kmalu je dohitel Barbariča, ki je že komaj sopihal. Ves divji ga je napadel in zavpil nad njim:

»Vsega je konec in tega ste vi krivi, ker niste molčali!«

Kmet mu je razburjeno odgovoril.

Beseda je dala besedo in stara prijatelja sta si kmalu bila v laseh.

Kovač je bil močnejši. Zgrabil je kmeta za vrat in ga nekaj časa tresel. Nato ga je vrgel, zvezal ter mu zamašil usta z robcem.

»Tako, zdaj pa čakaj!« je posmehljivo re- kel. »Jaz pa bom medtem prezračil tvoje ti- sočake... Z Bogom!«

4.

Po stezi je prihajal mlad, močen fant. Ži- vahno je mahal s palico po zraku in si veselo poživžgaval. Nenadoma je utihnil in prisluh- nil. Zaslišal je pridušeno ječanje.

»He! Kaj je to?« je zaklical.

Nič odgovora.

Šel je v smeri, od koder se je slišalo ječa- nje. Tema je bila tako gosta, da ni nič videl. Nenadoma je zadel ob nekaj mehkega.

»Oho! Kaj pa se je zgodilo?« je zamrmral, se sklonil in začutil človeško telo. Začel je oti- pavati ležečega. Pri tem je zadel ob vrv, s katero je bil mož zvezan.

»Hitro! Hitro!« je zahropel ležeči. »Lopov me bo okradel!«

Drež — ta je bil namreč nočni popotnik — je na svoje začudenje opazil, da leži pred njim — Barbarič. Ni vedel, kaj pomenijo kme- tove besede, a vkljub temu ga je hitro rešil neprijetnega položaja.

Nato sta oba tekla proti domu. Kmet je hitro odprl vrata, stopil v sobo in naredil luč.

Ob prizoru, ki se mu je nudil, mu je zastala kri. Blagajna je bila odprta in prazna...

»Teciva na njegovo stanovanje!« je zavpil obupno. »Morda ga bova še našla.«

Čez nekaj minut sta stala pred vrati Ka- vranovega stanovanja. Drež jih je naglo odprl.

»Aha, ptiček je še v gnezdu!« je veselo zaklical.

Skočil je k lopovu in ga zgrabil za vrat. V naslednjem trenutku je pritekel v sobo tudi Barbarič in je udaril Kavrana s palico po glavi.

Hitreje, kot bi si mogel misliti, je ležal tat na tleh. Roke in noge je imel trdo zvezane. Barbarič je ostal pri njem, Drež pa je od- hitel po pismonošo Boštjana, ki je bil obenem vaški birič.

Na pragu Boštjanove hiše je ves prepla- šen obstal. Pred seboj je namreč zagledal Boštjana vsega črnega.

»Boštjan, vi izgledate ko peklenšček!«

»Saj sem tudi bil!« se je zasmel pismono- ša.

Drež je hitro povedal, čemu je prišel. Bošt- jan je vzel ključce od vaške »ječe«, nato sta hitela k Barbaričevim.

Kavrana so zaprli v vaški zapor, naslednje jutro pa so ga odvedli v trg na okrajno so- dišče. Tam so ugotovili, da imajo pred seboj zloglasnega vlomilca, ki je sedaj nastopal pod napačnim imenom. Obsodili so ga na več let ječe in v ječi je umrl.

*

Ko se je Barbarič tisto noč poslavljaj od Dreža, je dolgo držal njegovo desnico v svoji. S tresočim glasom mu je dejal:

»Drež, prav lepa hvala za uslugo, ki si mi jo danes storil... Pa oglasi se kaj pri nas!«

Drež tega ni bilo treba dvakrat reči...

Čez en mesec je že bila poroka. Drež in Rozika sta bila tako lep par, da je vse str- melo za njima.

Pri Barbaričevih je zavladovala sreča. Oče je bil ozdravljen. Knjige o vražah in zarotova- njih je izročil ognju — gospodarstvo in bla- gajno pa mladima in nikoli mu ni bilo žal.

Od časa do časa je prišel na obisk Boštjan in je vedno na novo pripovedoval, kako je igral vlogo hudobca...

*

SMEJTE SE!

Kmet in pravičnost

Neki pek je vsak dan kupil od kmeta 1 kg masla. Nekega dne je opazil, da mu kmet ni prinesel 1 kg masla, ampak manj. Tako je bilo tudi naslednje dni. Pek se je razjezil in kmeta tožil. Sodnik je vprašal očanca:

»Imate doma tehtnico?«

»Imamo.«

»Tudi uteži imate?«

»Ne.«

»Kako pa potem tehtate maslo?«

»Zelo enostavno. Ker je pek od mene kupoval 1 kg masla, sem jaz od njega kupoval 1 kg kru- ha. Namesto uteži sem na eno stran tehtnice dal njegov kruh, na drugo stran pa maslo. Če torej včasih ni bilo 1 kg masla, ni moja krivda, am- pak pekova, ker je bil njegov kruh lažji.«

Sodnik je kmeta oprostil, pek pa je od tega dne pazil, da njegov kruh ni bil lažji od 1 kg.

Kaj vse je znal cigan

Neki gospodar je dal razglasiti, da bi potrebo- val za poljska dela več delavcev. Na določeni dan se je zbralo na dvorišču precej ljudi. Med njimi je bil tudi neki cigan. Gospodar pride na dvori- šče in vpraša:

»Kdo izmed vas bi znal v dušku izpiti liter vina?«

»Jaz, gospod!« se odreže cigan.

»In kdo si upa pojesti polno skledo žgancev s kislim zeljem?«

»Jaz, gospod!« se spet odreže cigan.

»In kdo bi v enem dnevu zmlatil in očistil na- sad žita?«

Zdaj se je cigan obrnil do drugih in rekel: »Govorite vendar tudi vi! Mar hočete, da bi na- pravil jaz vse sam?«

Dober svet

»Zdi se mi, da ima moj pes bolhe. Kaj je tre- ba storiti v takšnih primerih?«

»Človek mu ne sme iti preblizu.«

*

UGANITE!

Deblo sem z 12 vejami, na vsaki veji so 4 gnezda, v vsakem gnezdu je 7 mladičev, vsak mladič ima 24 peres, vsako pero ima 60 vejic. Kaj je to?

mladiči — dnevi, peresa — ure, vejice — minute, (Deblo — leto, veje — meseci, gnezda — tedni.)

Čudna stvar je človek: z avtom na sprehod me pelje, vsak dan svežo posteljo prestelje, mraza brani, me redi, kar se da, za m' me skrbi, če pa kda me ugleda, se k'pajnu me jeđa. (Bolha.)

*

IGRAJTE SE!

Ugasni luč skozi lijak

Prižgane sveče ne moreš ugasniti, če pijaš va- njo skozi lijak. Seveda moraš pihati pri ozkem koncu. Zrak, ki ga pijaš v ozki konec lijaka, se v razširjenem koncu tudi razširi ob strani lijaka in plamen sveče se le lahko giblje, a ne ugasne. Takoj pa lahko vpihneš luč, če lijak tako zas- učeš, da pride do plamena zrak, ki gre ob zno- tranji strani lijaka.

*

KAKŠNO STAROST DOČAKAJO?

Čebela: 1 leto

Mravlja: 1 leto